

Bruno Preisendörfer

Fifty Blues

1

Klaun se na něho zašklebil. Díval se mu bez hnutí do očí a obličej protáhl do posměšného úsměvu. Jeho oči byly modré stejně jako planeta, na které asi padesát let žil. Planeta se otáčela, klopýtala věčností, točila se kolem své osy, kolem Slunce, vypadala modře a na čepičkách pólů měla pořád ještě bílé skvrny.

Když se milý Bůh podíval pozorně, rozpoznal obrysy světadílů. Hřebeny hor, velké řeky, pouště. Když se podíval ještě pozorněji, dokázal rozeznat dokonce čínskou zed'. Neřekl by, že lidé jednou postaví takovou zed', aby se chránili před jinými lidmi. Zed' byla tak široká a dlouhá, že ji milý Bůh mohl spatřit z vesmíru, když trochu přivřel oči. Milý Bůh už byl dost starý, přibližně 50 miliard let. Když asi před 50 nebo 60 miliony let vymřeli dinosauři, bylo mu něco kolem 49,95 miliard a byl už trochu dalekozraký. Čím vzdálenější něco bylo, tím lépe to mohl rozeznat. Co měl přímo před očima, to viděl rozmazaně. V tom se skrývalo rozuzlení problému teodiceje. Tak nazývají teologové otázku: Jak lze při všem existujícím zlu na světě ospravedlnit dobrého Stvořitele? Teologové se dostatečně nezamysleli nad tím, že milému Bohu bylo přibližně 50 miliard let a už dobře neviděl na blízko. Proto mohl na Zemi rozeznat čínskou zed'. Vzdálenost byla dostatečná. Milý Bůh však zapomněl, že čínská zed' jejím stavitelům k ničemu nebyla. Kočovníci na koních, proti jejichž nájezdům byla postavena, přesto do země pronikli. I lidé už na to zapomněli. Bylo to totiž dávno a vzdálenost byla příliš velká. Ted' se chodili na zed' procházet a bláznivě mačkali spouště fotoaparátů a filmových kamer. Zvěčňují prý vzpomínky, říkali.

Klaun se zašklebil.

Boží stvoření vystavěla ještě jiné věci, které bylo z vesmíru vidět. Pyramidy. Přehradní hráze. Věžáky. Těm, kteří nechali pyramidy postavit, ty stavby také k ničemu nebyly. Jejich do tkalounů zavinuté mrtvoly ležely různě po kamenných kobkách, nad něž museli poddaní navrstvit hory dalších kamenů. A přece tito lidé nepovstali z mrtvých. Milému Bohu to bylo jedno. Většinou lidem to ale připadalo spravedlivé. Před smrtí jsme si všichni rovni, říkali. Vyjadřovali se ovšem nepřesně, mysleli tím: po smrti jsme si všichni rovni. Nesnesli by, kdyby nesmrtelní byli jen majitelé pyramid nebo věžáků: kdo nemá v padesáti žádnou pyramidu nebo vysoký dům, zůstane mrtvý, až zemře. Milý Bůh nechá povstat z mrtvých jen ty, kteří něco takového dokázali. To si lidé prostě neuměli představit. Ale přesně tak by to dopadlo. Pokud byl vůbec někdo schopen zmrtvýchvstání, pak ti s pyramidami a věžáky či jinými velkolepostmi, které je z vesmíru vidět.

Milému Bohu to bylo jedno. Jedno mu taky bylo, že vymřeli dinosauři, před 50 nebo 60 miliony let, když jemu bylo něco kolem 49,95 miliard. Lidé si mysleli, že na Zem spadla

obrovská kometa, zřítíla se do moře a vyvolala velkou potopu, během níž utonulo mnoho zvířat a praještěrů. Zbylí praještěři vyhynuli vinou klimatických změn, které kometa rovněž vyvolala. Tato teorie byla stejně mylná jako víra lidí v posmrtný život. Praještěři jednoduše vyhynuli vinou vlastní slabosti, protože se přestali rozmnožovat. Praještěři samečkové mysleli stále jen na jedno: jak se nažrat. Praještěři samičky také. Byl to bludný kruh. Byli tak těžcí a neohrabaní, že už neměli sílu jeden druhého oplodnit. Neměli rádi, když se při lásce otřásala země. Tak se raději starali o žrádlo. A byli pořád těžší a neohrabanější, a nakonec vymřeli. Bludný kruh. Milému Bohu to bylo jedno.

Ze Země už nemohl vidět víc než astronaut, který si v kosmické stanici vytlačil k snídani do úst obsah tuby, vyhlížel přitom z okna a vzpomínal na ženu a dceru, které tam někde dole žily. Žena jezdila po modré Zemi v džípu a prodávala domy. Maličká jezdila po modré Zemi na tříkolce a ničila čerstvě vysázený trávník na zahrádce před domem, protože mexická služka na ni nedávala pozor. Kdyby to astronaut viděl, rozčílilo by ho to. Ale on rozeznával jen pyramidy a věžáky, a taky čínskou zeď. Pět metrů vysoký plot mezi Spojenými státy a Mexikem se z vesmíru rozeznat nedal. Ale to mu bylo jedno.

Představoval si, jak maličká vyrývá na své tříkolce s tlustými plastickými koly do trávy hluboké brázdy. Služce to bylo jedno. Vzpomínala na svého synka v Mexiku, který byl pro ni tak daleko, jako by žil na jiné planetě.

Milému Bohu byl astronautův trávník taky lhostejný. Zaobíral se právě myšlenkami na to, co by tak mohl dál dělat, po dinosaurech a lidech. Adam a Eva vyrazili před nějakými padesáti šedesáti tisíci lety z jednoho afrického údolí, aby se rozšířili po celé zeměkouli a podřídili si ji.

Milý Bůh držel v ruce dálkový ovladač a přemýšlel. Mohl přepínat mezi všemi dobami, minulostí, přítomností i budoucností. Mohl přihlížet stavbě pyramid. Právě tam jeden nepozorný dělník sklouzl mezi dva za sebou položené a kůry zbavené kmeny, přes něž jiní dělníci táhli obrovský kamenný blok. Muž vykřikl, když mu kmeny rozdrtily nohu. Vedle stojící dozorcí poháněli dělníky, kteří vlekli blok na lanech, ranami bičem. Muže to stahovalo stále hlouběji mezi kmeny, až ho to úplně rozmačkalo. To všechno si mohl milý Bůh prohlédnout. Stejně jako všechno ostatní, co už se stalo a co se ještě stane. Například jak astronaut, který si právě namačkal z tuby do úst ranní snídani a vzpomínal přitom na svou dcerku na modré bramboře tam dole, přijde při návratu k té bramboře o život. Uduší se. S vesmírným modulem nebylo něco v pořádku. Vrátil se dolů celý, ale s udušenými astronauty na palubě. Milý Bůh by si mohl prohlédnout všechno, co se s astronauty dělo, kdyby chtěl. Minulost. Budoucnost. Žádný problém. Milý Bůh by mohl dění na chvíli i zastavit. Lidé tomu, když Bůh pozastavil dění, říkali přítomnost. Dělal to bez ustání. Alespoň lidem se tak zdálo. Ted' se milý Bůh rozmýšlel, má-li dálkový ovladač odložit a stvořit něco nového. Stal se ze mě skutečný pecivál, pomyslel si, po 50 miliardách let už je čas začít opět od začátku.

To si vymýšlíš, řekl klaun a podíval se mu s úsměškem do očí; ale v průběhu událostí se to všechno vyjasní, dodal sebeironicky.

Potom se klaun přestal usmívat. Řekl: Moc přemýšlíš. Měl pravdu. To byl odjakživa problém. Příliš mnoho myšlenek. Příliš mnoho významů. Příliš mnoho příběhů. Co se příběhů týkalo, byl jako výzkumník na Nilu. Stále proti proudu, stále hnán touhou objevit prameny. Lidé k němu přicházeli do ordinace, pokládali se na pohovku a vykládali o všem, co jim táhlo hlavou. To patřilo k pravidlům. Jen to tak bublalo. Průzračně čiré prameny klidně plynuly, potůčky skákaly po mechchem porostlých kamenech do údolí a spojovaly se v řeky, kolem jejichž břehů se táhly promenády, a dál protékaly půvabnými krajinami. Ve vilách u těchto promenád bydleli jeho pacienti. Většina z nich vlastnila podíly na něčem velkolepém, co bylo možné vidět z vesmíru. Pokud by někdy nějakým nedopatřením došlo k zmrtvýchvstání - oni by při tom nechyběli. Byli vždy mezi prvními a byli by mezi prvními i teď. Jejich duše by se vznesly k nebi a ukazovaly by dolů na pyramidy, na věžáky nebo přehradu či jiné velkolepé věci, které jim zaživa patřily, a až vstanou z mrtvých, zase jim patřit budou.

Takoví lidé k němu chodili do ordinace, když byli smutní a nevěděli proč. Položili se na pohovku a začali vyprávět své příběhy, příběhy jako regulované řeky - až se přehradu protrhly, u některých dříve, u jiných později, a oni se poddali svým fantaziím. Jejich představy nebyly žádnými čirými prameny nebo stříbrnými potůčky či regulovanými řekami, byly to kalné toky, které se valily a unášely s sebou mrtvé dříví a mrtvá zvířata za neustálého klokotání a mlaskání. Každý má svůj Nil v hlavě. V těchhle tocích byli hroši a krokodýli. Téměř všechny příběhy pojednávaly o hroších a krokodýlech v kalných vodách. Příběhům, které pojednávaly o tom, jak vymřeli praještěři, říkal hroši příběhy. Vznikaly v oblasti mezi pupkem a koleny. Hroši jsou nestvůrně působící prasata, ale ve skutečnosti jsou neškodní a když zívají, vypadají dokonce se svými mezerami mezi zuby legračně.

Jeden z jeho klientů, Hans Breuning, vyprávěl (a třásl se přitom studem), že svého času navštěvoval jednou týdně dámu v černě lakovaném oděvu, která mu pěkně zčerstva - která mu zkrátka pokaždé pořádně vyprášila kožich. To byly hroši příběhy. Breuning za ním přišel do ordinace, protože se chtěl léčit. Dal mu na srozuměnou, že to pro něho bylo příliš nákladné: ta holka byla ještě dražší než vy, řekl, přestože k vám chodím třikrát týdně. A najednou bylo možné na okamžik zahlédnout zubatý hřbet krokodýla plujícího pod hladinou.

Příběhy o krokodýlech byly mnohem zajímavější než hroši příběhy. Pojednávaly o tom, čím musí člověk být, co musí mít a co udělat, aby se stal vlastníkem pyramid, věžáků či dalších velkolepých věcí, které je možné vidět z vesmíru. Vznikaly v oblasti mezi temenem hlavy a zuby. Šlo v nich o nenasytost, nenasytost dutiny ústní i lebeční.

Na stěně v jeho pracovně visel za sklem senzorický homunkulus Wildera Penfielda, schematická, zdeformovaná a groteskně působící pravá polovina těla, jak je reprezentována v levé mozkové kůře. Hrdlo, jazyk a zejména rty ji téměř celou ovládají. Ve srovnání s tímhle kontinentem byla oblast mezi pupkem a koleny pouhou provincií.

Klaun řekl: Příliš mnoho příběhů, příliš mnoho významů, příliš mnoho myšlenek. Už když mu bylo patnáct, hodně přemýšlel. Četl knihy o dinosaurech a nevěřil, že vymřeli. Vytvořil teorii, že se stáhli do dosud neobjevené oblasti na Zemi. Až jednou vyroste, dá dohromady expedici a půjde je hledat.

Ale ty už jsi vyrostl, řekl klaun.

Četl knihy o pyramidách a pochyboval, že faraoni stále leží neporušení ve svých hrobkách jako před čtyřmi nebo pěti tisíci lety. Jejich mumie už mezitím určitě podlehly hnilobě. V mládí je smysl pro spravedlnost obzvlášť vyvinutý a jemu se zdálo být v pořádku, že mumie faraonů podléhají hnilobě.

O čínské zdi také jako chlapec četl. Proto věděl, že ji lze z vesmíru vidět. To ho okamžitě přesvědčilo. Výpravy ze vzdálených planet, které za svých cest vesmírem v kosmických korábech Zemi bez povšimnutí míjely, ji mohly vidět. Ale bylo jim to jedno.

Ted' mu táhlo na padesátku. Občas, například za takového dne, jako byl ten dnešní, mu připadalo, že je mu padesát miliard let. Dalekozraký už byl taky. Při četbě držel knihy před sebou v natažených rukou, jako by se jich štítíl. Jako kluk jednou pročetl celý encyklopedický slovník, od A (zkratka pro „anno“) až do Zvl. (zkratka pro „zvlášť“). Naštěstí to byl jen jeden svazek. Měl ho pořád, ale už si v něm nečetl. Byl moc těžký, než aby ho udržel před sebou v natažených rukou.

Včera slavil své devětačtyřicáté narozeniny, což byl přesně vzato první den jeho padesátého roku života. Ale zrovna na to včera nemyslel. Připil si se svou ženou a řekl: Vlastně ještě pořád patřím mezi čtyřicátníky. Což nebyla pravda. Když se nad tím zamyslel, musel uznat, že včera vkročil do padesátých let svého života a nyní se mu blížila šedesátka. Milému Bohu to bylo jedno.

Klaunovi to jedno nebylo. Zeptal se: Jak může být člověku padesát? Nemám tušení. Pravděpodobně se to prostě přihodí. Jednoho dne člověk vklouzne do světa, trochu se po něm proleze, naučí se běhat, říkat „mámo“ a „táto“, vyroste z plenek, zabije otce a ožení se s matkou. Trvá celou věčnost, než je mu pět, a dvě další věčnosti, než doroste do patnácti. A pak mu je najednou padesát. Čas ti přiloží prsty na spánky a zbarví je došeda.

Muž se životní zkušeností se pozná podle toho, že se oholí poslepu a bez říznutí. Pohlédl klaunovi do očí a setřel mu čepelkou pěnu z tváří. Klaun tváře nafoukl, aby vyhladil vrásky, které mu sbíhaly vlevo a vpravo od chrípí dolů v symetrických obloucích. Setřel obličej v zrcadle bílé pruhy pěny z lící, brady a hrdla. U ohryzku si dal zvlášť pozor. Kůže kolem připomínala kůži mrtvého, oškubaného kuřete. Napjal kůži mrtvého, oškubaného kuřete dvěma prsty levé ruky a setřel z ní čepelkou v pravé ruce pěnu. Klaun zmizel. Díval se do očí někomu, koho znal z fotografií. Lidé tvrdili, že je to jeho obličej. Možná. V první řadě to byla tvář jeho matky a v partii kolem úst trochu jeho otce. Celkově ale nejvíc připomínal svého amerického dědečka z matčiny strany. Přibližně před čtyřiceti lety stál při svatém přijímání se svíčkou v ruce vedle dědečka v pohledném chlapeckém obleku a čekal, až vyletí ptáček, jak se fotograf infantilně vyjádřil. Ptáček vyletěl a zvěčnil vzpomínku. Kdyby milý Bůh přetočil pásku a stiskl na dálkovém ovládacím pásmu, objevil by se nehybný obraz, na kterém by bylo vidět muže, jemuž táhlo na šedesátku, a desetiletého chlapce, který by vedle svého dědečka vypadal jako jeho druhý pokus. Ted' začalo táhnout na šedesát desetiletému chlapci a stále víc se podobal prvnímu pokusu. Jeho matka už nežila. Miloval ji a její strašnou smrt dlouho oplakával. Přesto se necítil dobře při představě, že by žila a přihlížela, jak mu čas s neúprosnou vytrvalostí přetahuje přes obličej masku podobnosti s dědečkem a syn se zvolna proměňuje v jejího otce.

3

Na ohryzku se objevil malý rubín. Takže měl krev pořád červenou, červenou a hustou jako prvního dne. Dobré znamení. Toho rána by ho neudivilo, kdyby byla starorůžová a vodová. A přece ani jeho životní zkušenost nestačila, aby se i s otevřenými očima neřízl. Další dobré znamení. I když nijak dobré pro bílý límeček, pod který si uváže kravatu, jen co se oblékne. Svě klienty přijímal vždy v obleku a kravatě. Jeden z jeho učitelů-analytiků nosíval pulovr a tenisky, to bylo ohavné. Když už člověk nahlíží - řečeno symbolicky - lidem do střev, měl by alespoň vnějškově dodržovat určitou formálnost. Kravata mu pomáhala, aby se Breuningovi, který svému psychoanalytikovi vyléval srdce, protože nechat si zmalovat zadek mu přišlo moc drahé, do toho jeho ksichtu s úzkými rty nevysmál.

Ze zvyku nosil kravatu i ve čtvrtek, kdy neměl pacienty. Čtvrtek se stal jeho oblíbeným dnem, který věnoval výhradně studiu, jak se obvykle vyjadřoval, když musel odbývat pacienty, kteří po něm chtěli schůzku navíc. Pouze u jedné klientky byl ochoten udělat výjimku.

Odtrhl kousek toaletního papíru a přitiskl si ho na ohryzek. Tak to dělal od puberty. Milý Bůh, kterému to bylo jedno, ho neušetřil výrazné uhrované fáze. Tenkrát končily jeho pokusy oholit se krvavou lázní. Na rány přikládal útržky toaletního papíru, aby se krev rychleji srážela. Zdálo se mu, že vypadá, jako by ho ohryzaly krysy. Přesto muselo chmýří zmizet. Uhry musely také zmizet, ale proti nim toho příliš nemohl. Chmýří nedospělosti se dalo vždycky ostříhat. Matka ho líbala na uhrované čelo, aby ho utěšila, a on se s nechutí odvracel, nechutí k sobě, uhrům, chmýří a patnáctiletému polomužství. Jeho jemnocitná matka nakonec od líbání upustila a on se odvracel hanbou, hanbou před sebou, že mu to nedá a hloubá nad tím, zda ho svým laskáním nechtěla jen ponížít nebo jestli ho snad už nemiluje. Už to v tom čtverečním metru kůže, v kterém vězel, nemohl vydržet, a zatvrzelý navenek a roztřesený uvnitř jen čekal, až z něj konečně vyrostě. Možná není padesátka zas až tak špatný věk.

Zapnul elektrický zubní kartáček. Běžel přesně dvě a půl minuty a pak se automaticky zastavil. Čistit si dvakrát denně zuby zabere pět minut; za týden je to pětatřicet minut a za rok třicet hodin. Od začátku svého čtyřicátého roku do začátku padesátého si čistil zuby tři sta hodin, tedy dvanáct a půl dne. Před těmito dvanácti a půl dny, rozdělenými do deseti let, se vzdal svého místa na klinice pro léčbu závislostí a usadil se jako psychoanalytik. Byla to pěkná klinika, plná známých lidí z filmu, rozhlasu a televize: koksující moderátoři talkshow, kteří hledali svou druhou šanci, koksující fotbaloví trenéři, koksující umělci, koksující spisovatelé. Ti byli nejhorší ze všech. Spisovatelé jsou skoro vždycky nejhorší ze všech. Tvořili bílé oddělení, jak se jim v žargonu kliniky říkalo. Zlaté oddělení patřilo opilcům. A násoskám. Zažil staré dámy, které se pokoušely podplatit mladé ošetřovatele čtyřmístnými sumami, aby se dostaly k láhvi. Zažil ženu v nejlepších letech, upravenou, alkoholem ještě ne úplně umořenou padesátnici, která uprchla z kliniky v županu. Chytili ji za ranního svítání u čerpací stanice, seděla spokojeně na zemi, opírala se o stojan a kolem ní se válela hromada vypitých malých flašiček vodky *Kleine Feiglinge*. Zažil bývalou modelku, z níž už nezbylo nic než kostra a která si ve své vile prolévala vnitřnosti potoky whisky, zatímco její muž přidržoval dámám v černé lakované oděvu holé zadnice.

A tak se dostal k Breuningovi. Tři roky ošetřoval jeho ženu, když ji propustili z kliniky. Nepodařilo se mu ale zabránit její sebevraždě. Ted' byl na řadě její manžel. Měl smíšené pocity, když k němu ten muž vstupoval do ordinace, a nedokázal se od nich odpoutat. To nebylo profesionální. Snažil se jich s pomocí jiného dohlížejího analytika zbavit. Ty pocity neměl kvůli hroším příběhům, nýbrž kvůli krokodýlům plujícím v kalných vodách. Nenasytně se navzájem požírali. Možná dokázal milý Bůh při pohledu z vesmíru rozeznat obrysy Würmsee. Na břehu tohoto jezera měl Breuning své sídlo, mezi vilami s parkem jiných předsedů dozorčích rad, majitelů firem, zbohatlíků a rodin zámožných už po celé generace. Breuning patřil k rodinám zámožným už po několik generací. Občas si na tohle téma na pohovce zafilozofoval, když se musel trochu rozehrát, než přešel na dámu v černě lakovaném oděvu. Když na pohovce filozofoval, zatímco on seděl v ušáku za ním a mlčel, bylo krokodýly cítit přímo fyzicky, jako by se plazili se svými pahýly místo nohou po koberci.

Většina lidí se stydí za své hroší příběhy a jsou pyšní na krokodýly. Kdyby nebylo milému Bohu všechno jedno, muselo by to být obráceně. Co znamená oblast mezi pupkem a koleny ve srovnání s tou mezi zuby a temenem hlavy? Většina lidí se stydí za nesprávné věci.

Možná měla nenávist, kterou k tomu muži cítil, své kořeny ve skutečnosti, že se mu nepodařilo zabránit, aby si jeho žena vzala život, nejprve postupně zlatem z láhve, později nenadále koktejlem z prášků. Chodila k němu pětkrát týdně po dobu tří let, i ve čtvrtky. Ale těch padesát minut každý pracovní den, během nichž u něho nacházela útočiště, nestačily. Stačily zabránit tomu, aby zase začala pít, ale nestačily jí pomoci, aby začala žít. Nedožila se ani třiceti let. Byla ubohou, zlomenou panenkou. Jednou řekla: Jako dítě jsem byla andílkem s černými kudrnatými vlasy, jako mladá dívka nejkrásnější v celé zemi, se rty rudými jako krev, pokožkou bílou jako sníh a vlasy černými jako ebenové dřevo, zkrátka učiněná kráska. Ale pak někdo Sněhurku otrávil, a ten někdo jsem byla já. Ze svého křesla za pohovkou viděl, jak celá ztuhla, přestala se úplně hýbat a ležela tam jako mrtvola v rakvi. Po chvíli přiložila ruku k ústům a začala si okusovat nehty, které už byly všechny ohryzané až k lůžkům. V nastalém tichu slyšel jen ty hryzavé zvuky a nemohl dělat nic, vůbec nic.

Že Sněhurku nedokázal zachránit, byla jeho největší profesionální prohra. Možná to byla i jeho největší lidská prohra. Ale dívat se na to takhle bylo neprofesionální. Mezitím sedával třikrát týdně v ušáku za hlavou její muže, naslouchal jeho filozofování, zdálo se mu, že vidí po koberci plazit se krokodýly, a nenáviděl ho. Možná by měl léčení přerušit?

Poklepal si ukazováčkem na čelo, strhl útržek toaletního papíru z ohryzku a bílým ručníkem osušil obličej muže, který působil v zrcadle nad umyvadlem dojmem, že prožívá svá nejlepší léta. Něco musím udělat. Padesátý rok života je nejpříznivější věk pro to začít ještě jednou od začátku. Můžu svou klientelu od Würmsee zpovyházet a věnovat se lidem, kteří nemají žádné pyramidy, za honoráře od nemocniční pokladny. Ještě jednou si poklepal na čelo a řekl muži v zrcadle: Jsi svatý František? Nemusíš snad krmit krokodýly? A neřekl už Sigmund Freud: „Nuceni vydělávat si denní lékařskou praxí na chleba nejsme schopni věnovat svou snahu těm, kteří jsou bez prostředků.“ No a máme to.

Z pohovky sklouzl polštář. Sehnul se a zdvihl ho. Když ho pěkně našasil, praštil do něj hranou ruky. Ted' tam polštář ležel se špičatýma ušima a čekal, až přijde Hans Breuning, vezme ho do rukou a celý ho při vyprávění o dámě v černě lakovaném oděvu pomačká. Také ostatní pacienti dávali polštáři co proto. Někteří ho tiskli k hrudi, když sténali, jiní k očím, když plakali. Někteří by ho zjevně nejraději rovnou rozervali, jako Breuning. Položili se na pohovku, polštář zvalchovali tak, až se v něm všechno peří proměnilo v moučku, a vyprávěli, vyprávěli a vyprávěli.

Při chůzi si narovnal kravatu, která se mu posunula, když zvedal polštář, a posadil se za nádherný psací stůl, který stál tři metry za pohovkou volně v prostoru. Byl to obloukovitý secesní psací stůl s intarziemi ve dvířkách před zásuvkami, jemné, báječně vyvedené intarzie, stylizované ptáky podobné jeřábům s křídly v prohnutých liniích, něžnými a mocnými. Na levé straně stolu ležel otevřený mobil s dosud temným displejem. Vpravo na podstavci spočíval věrně napodobený bakelitový model lidského mozku. Byl rozložitelný a jednotlivé části byly příjemné na dotek, hladké a chladné. U přední hrany stolu směrem k pohovce stálo jeden vedle druhého sedm hříchů: superbia - vypínavost, avaritia - chamtivost, invidia - závist, ira - hněv, luxuria - smyslnost, gula - nestřídmost a acedia - lenost. Každá z figurek ze slonoviny byla velká jako palec u ruky. Pacienti je mohli vidět jen zezadu, při příchodu, než si lehli na pohovku a upřeli svůj zrak na příkrývku nebo na vnitřní stranu svých víček. Pro něho to byly amulety proti nářkům psyché, jež vystupovaly z pohovky, obranné kouzlo proti duchům a strašidlům, proti převaze symbolů, proti vši nezměrné žádosti něco velkého znamenat. Breuning jednou v žertu označil figurky za sedm trpaslíků a pak po delší odmlce dodal, že jeho žena se v posledních letech považovala za Sněhurku, chudáček malá. Možná prý to, jak to všechno dopadlo, bylo nakonec přece jen nejlepší.